

TOMÁŠ VEJMOLA

TOMÍK NA CESTÁCH

Tuktukem z Bangkoku až domů

Tomík na cestách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Vejmla

Tomík na cestách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TOMÁŠ VEJMOLA

TOMÍK NA CESTÁCH

Tuktukem z Bangkoku až domů

ILUSTROVALA TEREZA KONUPČÍKOVÁ

Tomík na cestách

Tuktukem z Bangkoku až domů

Tomáš Vejmola

Ilustrace: Tereza Konupčíková

Obálka: Tereza Konupčíková

Návrh layoutu: Michael Hajdaj

Sazba: Dagmar Hajdajová

Odpovědná redaktorka: Petra Havelková

Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2509-0

ISBN e-knihy 978-80-264-2577-9 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 35 608.

© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

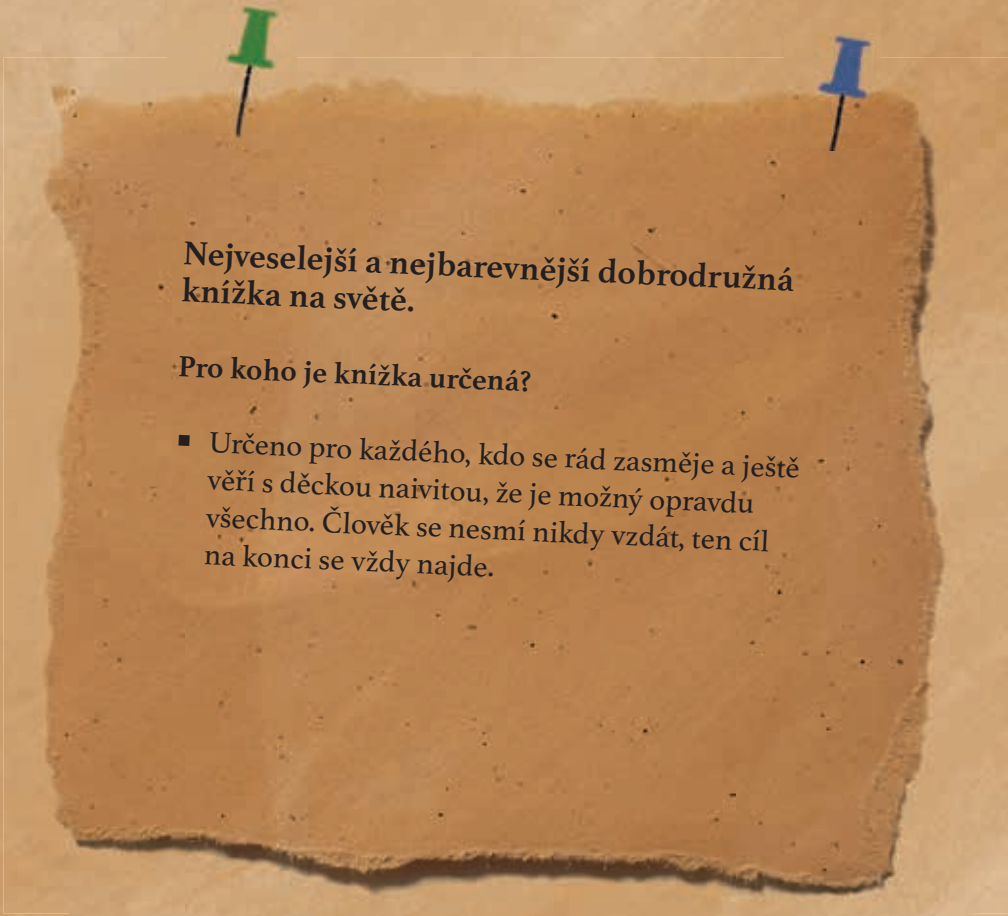

ALBATROS MEDIA

*Dobrodruh není ten, co sjede řeku nebo vyleze horu.
Dobrodruh je ten, co na své cestě zanechá kus sebe v lidech,
které potká a sám si od nich něco vezme, aby byl na své cestě o jejich
moudra k životu vnímavější a pokornější.*

(Petr Vejmla – otec)

Nejveselejší a nejbarevnější dobrodružná knížka na světě.

Pro koho je knížka určena?

- Určeno pro každého, kdo se rád zasměje a ještě věří s děckou naivitou, že je možný opravdu všechno. Člověk se nesmí nikdy vzdát, ten cíl na konci se vždy najde.

Obsah

CHCEŠ NA CESTU ŘÍZKY?	9
Ty moc vtipný pán turista	11
HLAVNĚ Ať je MODRO-ZLUTÉ	13
ŽIHADLO, VOZIDLO, CO MĚ Poveze PŘES PŮL SVĚTA DOMŮ	15
NA TUKTUK HOLKY JISTĚ POLETÍ	24
A LOJ!	29
Mezi MNICHY	33
SETKÁNÍ se ŽENOU	35
CHIANG Mai	41
STOPAŘ	45
LAOS	46
NE DÍKY! JÁ NEZVRACÍM	47
MARUŠKA	49
SEDI PO MÉ PRAVICI & DRŽÍ MĚ ZA RUKU	53
POLICIE	57
VŠECHNY ÚŘADY VE MĚSTĚ O VÁS VÍ & MAJÍ VÁS PLNĚ ZUBY!	60
STORNO RAZÍTKO	65
KAŽDÝ PROBLÉM MÁ ŘEŠENÍ A VĚTŠINOU VÍCE	67
TEĎ UŽ MĚ NIC NEZASTAVÍ	72
ŽIHADLO	79
SLÁVA, INDIE!	83
VÁNOCE	88
NÁVŠTĚVA ZAPOMENUTÉ VESNIČKY	90
TO SI DĚLÁŠ KOZY?	94
ŠKOLA V ZÁPADNÍM BENGÁLSKU	96
KLUCI	98
KANČENDŽENGA	106

UTÍKEJTE!	110
TO NEMYSLÍŠ VÁŽNĚ?	114
VÁRÁNASÍ	119
ACH TI INDONEPÁLCI	121
ZLÁ INDIE	130
NENÍ TO SRANDA	133
PRÍSTAV MUMBAÍ	137
ÍRÁN!	145
BALENÍ HOLKY V ÍRÁNU	147
CESTA NA DNO	156
ZELENÁ JE TRÁVA	162
CELNICE TURECKO	163
KAMARÁD	165
DOBÍVÁNÍ HORY ELZY	170
NAPŘÍČ TURECKEM	176
NIKOLAJOVY ORÍŠKY	177
ISTANBUL	182
NA SKLONKU ŽIVOTA	187
PIVO V MOTORU	192
ZA ROHEM	200

CHCEŠ NA CESTU ŘÍZKY?

Láduji do sebe poslední párek s čočkou, zakusuji domácím okurkem ze zavařovačky a zajídám tlačenkou. Není to moje běžná snídaně, to přiznávám, ale na nějakou dobu, třeba i na ty dva roky, mi česká kuchyně jistě bude chybět. Máma nervózně pobíhá po bytě s výrazem dosud nevídaným. Její nejoblíbenější syn – bratři jistě omluví – totiž vyráží do Thajska koupit si tuktuk, aby ho vzápětí dovezl po zemi domů. Šílený nápad. A samozřejmě to oddaluje možnost syna v blízké době konečně oženit. Ale co se mnou nadělají. Když si něco vezmu do hlavy...

„Máš všechno? Co spacák? A mikinu? Je tam zima? Mají v Thajsku hotely? A obchody? Co budeš jíst a kde budeš prát? Nechceš si to ještě rozmyslet?“ vyptává se máma ustaraně během pobíhání po bytě a hledání čehosi, co mi následně vložila do dlaně a provázela slovy: „Tady máš, to tě ochrání na cestě před vším zlým.“

„Andělíčka? Ale my přece nejsme věřící.“

„Nevadí! To oni tě budou hlídat i tak! A co řízek, chceš na cestu? Ještě usmažím! Vlak ti jede až za 30 minut. To stíháme.“

„Nééé prosím tě, už vše mám a hlad nemám.“ Popadám sýr a běžím na zahradu rozloučit se s mým psem Fredym. „Nezlob, neutíkej, neper se s kočkama a nekousej pošťáka,“ kladu mu na srdce v domnění, že mi rozumí. Budu rád, když aspoň toho pošťáka nechá tentokrát na pokoji.

„Tomééé, ten řízek je hotový a už ti pojede vlak!“

S tátou jsem se rozloučil den předtím. Oproti mámě se mi nesnažil cestu rozmluvit, ale protože ví, že jsem úplně levý a motorům nerozumím, snažil se mi v tomto směru pomoci. Chtěl mě naučit, jak funguje karburátor a jak třeba takový vzduchový filtr, zkrátka hledal všude možné něco, co bude mít podobný motor jako thajský tuktuk. Až po dlouhém hledání vytáhl z garáže zahradní sekačku. To je zkrátka dvoutaktní motor, zrovna tak jako vozítko, které si chci přivést domů. Moc jsem sice jeho vysvětlování, jak co funguje, nerozuměl, ale těšila mě poslední chvíle trávená s ním.

Na nádraží poslední pohlázení od mámy a její následné doprovázení pohledem. V ruce svírám od řízku umaštěnou jízdenku a usedám do kupé vlaku směr Praha-letišť. V hlavě se mi zmítá jediná otázka: Zvládnu to? Nikdy jsem nebyl tak nejistý jako právě teď a nedokážu si odpovědět, ovšem čůčka, párek a tlačenka odpovídaly v mém břiše tak mocně, až jsem v kupé zůstal sám.

V letadle to bylo podstatně horší, teda aspoň pro lidi sedící vedle mě, a tak jsem raději během letu spal. Rušilo mě jejich neustálé mrmlání a mávání rukama před sebou, jako kdyby tady něco smrdělo. Mé oblíbené turbulence mě ale zkrátka probudily a při výhledu z okýnka jsem se mírně zděsil. Těmhle cestami lemovanými palmami budu brzy projíždět tuktukem? Nepředstavitelné... Přeji si znovu usnout a neprobudit se. Příliš se mi do toho nechce při představě, co mě všechno čeká. Nejhorší na tom je, že vlastně ani žádnou představu, jaké to může být, nemám. Víím ale, že lehký to nebude. Polije mě pot a s bolestí břicha pomalu opouštím letadlo. Z čůčky ta bolest břicha nejspíš nebude, páč za dobu letu jsem musel všechno vyprdět.

Tahle bolest břicha bude jistě nervozita. Na letišti nastupuji do autobusu a poručím řidiči cestu do centra metropole Bangkoku. Řidič poslechl, protože tam jeho pravidelná linka stejně jezdí. Cestou pozoruji ruch velkoměsta. Světla svítí, klaksony troubí a řidiči řídí. Šílená doprava, která mě brzy čeká, a já netuším, jak se v tomhle ztřeštěném světě vyznám. Už teď jsem ztracený. O to víc si to uvědomuji, když vystoupím z autobusu. Kromě nepříjemného vedra, jež nezmírní ani vysoká vlhkost jihovýchodní Asie, způsobující mi varhánky na prstech rukou, do mě vráží jeden člověk za druhým, až se točím kolem dokola. Zvedám hlavu do oblak a vidím jen mrakodrapy tyčící se do nebes, kolem se prohánějí, jeden za druhým, za zvuku klaksonů skútry s usmívajícími se Thajci, nad hlavou mi projíždí vlak. Jsem z toho vedle, co se to tu děje a jak rychle se vše pohybuje. Nejsem na to zvyklý a rád bych si už teď od všeho toho zmatku odpočinul. Zkrátka ruch velkoměsta, obrovské metropole, je tu – a jeden naivní kluk z Moravy taky.

TY MOC VTIPNÝ PÁN TURISTA

Ubytování nemám zařízení, takže netuším, kde dnes budu spát. Rovnou z letiště jdu s pětikilovým batůžkem hledat tuktuk. Trošku mě znepokojuje, že tu žádný nevidím, možná jsem si nějaký měl vybrat už před cestou na internetovém bazaru, ale na to jsem byl moc líný. Víím, že nejlepší bude najít ho až na místě. S úsměvem a jistou drzostí vyřáším tedy vpřed a doufám, že nějaký tuktuk zahlédnu. Je to přeci jen ikona Bangkoku a jako taxi pro turisty funguje už nejméně tři desítky let.

Náhle však jeden zpozoruji. Na nic nečekám a hned jdu za ním. Na rohu rušné ulice pod blikajícími semaforey stojí pan taxikář a hned vedle něj žluto-modrý tuktuk! Ten chci mít! Jak se přibližuji, řidič mě zpozoruje a zdvořile povídá: „Dobrý den, můj kamaráde! Kam chceš jet? Na tržnici? Do hotelu nebo na letiště?“

„Dobrý den, já si chci koupit váš tuktuk? Kolik stojí?“

„Tomu nerozumím. Kam chceš jet?“

„Domů, na Moravu!“ zabořil jsem prst do mapy světa v mém mobilu. Řidič se do ní zadívá, načež z jeho očí jde vidět, jak se marně snaží v mapě zorientovat.

„To není problém, můj příteli!“ Náhle zvolá: „Bude to stát 500 bathů! Jedeme! Naskoč!“

Cena je to sice krásná, ale že by mě v přepočtu za 300 Kč hodil až domů? Mít na cestu svého řidiče zní lákavě, ale hned mi došlo, že vůbec netuší, kde Morava leží a natož nějaká Evropa. A už vůbec ne, co po něm vlastně chci.

„Já bych ale jel rád sám na Moravu a chci koupit právě ten váš tuktuk.“

„Můj tuktuk, příteli? Ty jsi blázen! To nejde! Ty být vtipný! Moc moc vtipný pán turista! Ty nemůžeš řídit tuktuk, ty musíš mít taxi licence a ty nesmíš být cizinec! Ty chytrý moc nebýt.“

Má pravdu, přípravu jsem trošku podcenil, ale co šlo předem zjistit, tak jsem si zjistil. I já, takový trdlo, se musel na cestu pár měsíců připravovat a nutno říci, že podobnou expedici zvládlo

už několik výprav přede mnou. Byli to dva kluci z Finska, parta lidí z Francie i Británie, a dokonce, před 4 lety, dva kluci z České republiky. Jeden z nich, Martin Měchura, mi před cestou dal pár velice důležitých rad. Bylo mi tedy jasné, že pokud už to zvládl někdo přede mnou, mně by to mohlo vyjít taky. Přesto je ode mne naprosto naivní pustit se do takové cesty. Vím ale, že abych mohl v Thajsku řídit tuktuk, musím mít bílé poznávací značky a ne žluté, které značí taxi.

„Vím, že tvůj tuktuk nemůžu řídit. Hledám vozidlo s bílou poznávací značkou a staré nejméně 30 let.“

Thajec se zatvářil o trochu vážněji a povídá. „To nejde! To není možné! Ty být turista! Já tě odvezu na letiště a ty letět domů!“

Na patě se otáčím a za doprovodu posměchu pana taxikáře vyrážím najít hostel. Už se stmívá a ráno je moudřejší večera. Cestou mě doprovází slova Thajce: „To nejde! To nejde! Ty letět raději domů!“

Nerad tohle poslouchám, mám za to, že všechno jde, nebo aspoň se o to člověk může pokusit, ale hned věci ztracovat se mi vážně nelíbí.

Stejně tak se mi nelíbí ani Abdul ležící vedle v posteli. Hostel je to levný a čistý, ale sbíječka Abdul to přehání. Snažím se jeho chrápání nahrát na diktafon, ale byl jsem už tak nebezpečně blízko, že by si to jistě při probuzení vyložil jinak. Navíc nevím, k čemu by mi bylo jeho chrápání uložené v diktafonu. Já zkrátka většinou nejprve jednám a až pak myslím, což často končí katastroficky, ale člověk je zas bohatší o zkušenost. Sbíječka v našem společném pokoji přestala chrápat a tahle náhlá změna zvuku mě probudila do nového dne.

HLAVNĚ AŽ JE MODRO-ZLUTÉ

Zvesela vyrážím do centra Bangkoku a zastavuji se u prvního stánku s jídlem. Vůně grilovaných pokrmů se line až za roh a já nemůžu odmítnout. Hned jsem ukousnul kuřecí maso na špejli ponořené v sladkokyselé omáčce. Jelikož mám rád jídlo a jídlo má rádo mě, tak si v Thajsku budeme rozumět. O kus dál je zase stánek s ovocem a zeleninou, což po mastném kuřeti přijde vhod.

„Dobrý den, můžu ochutnat tohle?“

„Ano, pane, vy můžete,“ odpověděla prodavačka s úsměvem na tváři.

„Mmm, to je dobrý!“ Na důkaz toho, jak moc dobrý to je, si hladím břicho. „Můžu ochutnat ještě tohle prosím? A jak tomu ovoci tady říkáte? Ale vždyť to je nějaké kyselé. Vy máte v Thajsku rádi kyselé ovoce?“

„Ne, ne, pane. To je květina od manžela. To my normálně nejíme.“

Příznávám, že jsem se dlouho takhle nezastyděl, ale prodavačka si s tím moc hlavu nelámala. Pokousané části květiny utrhla, zbytek naaranžovala a vložila zpět do květináče, a já, abych si nepřipadal úplně neomalený, jsem jí v obchůdku vedle hned koupil květinu novou. Raději se budu držet masa na špejli. Náhle kolem mě projíždí ten den první tuktuk, a tak se jej snažím dohonit. Po chvíli běhání, hulákání a mávání kuřetem na špejli mi řidič opravdu zastaví. Snažím se vysvětlit, že bych si rád koupil jeho vozidlo, ale místo pochopení mi tuktukář strká do kapsy jakési kartičky nahých slečen s výkřikem: „Bav se a třetí návštěvu máš zdarma!“ Jde o reklamní letáček na jistý podnik, kde jsou jisté slečny svlečené, což sice může být zajímavé, jenže já mám myšlenky jen na tuktuk. A takovým způsobem se navíc nikam nedostanu. Toužil jsem vozidlo co nejdříve najít v té obří betonové džungli, oficiálně nazvané jako:

Krung Thep Maha Nakhon Amorn Rattanakosindra Mahindrayutthaya Mahadilokpop Noparattana Radchhani Burirom Udom Rachnivet Mahastan Amorn Pimarn Avatarn Satit Sakututtiya Vishnukarm Prasit.

Přeloženo do češtiny:

„Město andělů, velké město, věčné a nádherné sídlo hinduistického boha Indry, vznešené město, kde je uloženo devět skvostných drahokamů, královské město s mnoha velkolepými paláci a stavbami, věčné město, kde sídlí bohové a má svůj domov hinduistický bůh Krišna, město stvořené bohem Višnou“.

Většinou se ale městu říká zkráceně Bangkok, ušetří to totiž mnoho času.

Od tuktukáře k tuktukáři, den po dni, procházím tou betonovou džunglí zvanou Krung Thep Maha..., teda už jen Bangkok, a snažím se najít řidiče tuktuku, co umí anglicky, a hlavně aby byl ochotný a nápomocný, což je v tuhle chvíli klíčové. Teprve po pár dnech skutečně někoho takového potkávám. Mladý Thajec s angličtinou, jako když bičem mrská, jehož nadšení pro věc je úžasné.

„Můj tuktuk není na prodej, příteli, ale pomůžu ti najít ten správný pro tebe. Chceš dvoutakt, nebo čtyřtakt?“ zeptá se ve chvíli, kdy si vytahuje telefon z kapsy a hledá v adresáři kontakt na jistého Xaunih, což je údajně, jak sám Thajec rozhodnotil, „Good man.“

„Chci dvoutakt, jako je naše sekačka. Nějaké žihadlo, které mě doveze přes půl světa domů a ať je modro-žluté prosím.“

Thajec příkyvuje na důkaz porozumění a následně začíná cosi thajsky hovořit do mobilu. Hovor netrval dlouho. Často jsem na něj vykřikoval, že chci vozidlo aspoň 30 let staré, aby to Xaunimu pověděl.

„Nasedej! Ví, kam vyrazíme pro tuktuk, Xauni už tam na tebe čeká. Bude se ti líbit, můj příteli!“ „Opravdu se mi bude líbit?“ ptám se trošku nejistě. „Ano, bude, je to hodný a milý pán.“ Já se však ptal na tuktuk...

Začínám se bát, kam mě to vlastně veze. Po pár zatačkách, křižovatkách a temných uličkách plných odpadků a pobíhajících dětí dorážíme na místo. Najednou přede mě postaví vozidlo tak ošklivé a porouchané, až mi ho bylo líto. A jistě si to samé řeklo vozidlo i o mně. Cítil jsem ale, že je to to pravé, to, které si chci dovézt domů. A vím, že u každého opravdového muže nastane moment, kdy spatří v životě tuktuk a je přesvědčen, že jedině ten ho doveze přes půl světa až do cíle – a ten moment nastal právě teď. Navíc výběr volných vozidel se zužoval a já se moc těšil na cestu.

„Kolik to má válců?“ ptám se a snažím se u toho vypadat, jako že vím, co to jsou válce.

„Jsou tam dva, tak se ti to bude cestou snadněji opravovat. S dvěma válci je méně práce než se čtyřmi,“ povídá s úsměvem ve snaze mi jej prodat. „Je taky 35 roků starý, jezdí na LPG a má bílé poznávací značky. To je přímo pro tebe! Můžeš si ho koupit a vyrazit!“

Jedna z nejdůležitějších věcí, kterou mi Martin Měchura před cestou radil, byla, ať si tuktuk předělám na benzín. Jelikož v Thajsku je plyn levnější a všechny tuktuky jsou tady předělány na LPG, tak jsem s tím počítal. Po cestě by se mi plyn těžko sháněl, například v Indii, kde je plyn na příděl, jen pro místní, a ještě k tomu v malém množství. Vozidlo se mi líbí a je mi jasné, že jako motorový paníc stejně nepoznám, jestli je funkční, nebo ne. V tu ránu jsem si vzpomněl na větu z jednoho slavného českého filmu: Tak já to tedy беру, šéfe!

ŽIHADLO, VOZIDLO, CO MĚ POVEZE PŘES
PŮL SVĚTA DOMŮ

„Nasedni! Projedeme se.“

Usedám za říditka tuktuku a očima projíždím prostory v něm. Snažím se zjistit, kde je plyn, spojka i který pedál je brzda. Opravdu v něm sedím? Tohle mě tedy poveze domů? Teď se mi to nechce

startovat. Bojím se. Určitě mi to chcípne, anebo naopak přejedu stánek s kuřaty na druhé straně ulice. Celý nesvůj svírám v pravé ruce plyn a nervózně šilhám očkem po klíči v zapalování. Rozhodování, zda nastartovat, mi překazí Xauni, který něco rázně thajsky zavelel. Vtom se tuktuk náhle rozjíždí a já netuším, co se to děje. Když se podívám do zpětného zrcátka, vidím Xauniho i s dalšími, jak mě tlačí. A aby toho nebylo málo, pusou předvádí zvuk motoru. Vážně? To mě jako tlačíte a přidáte pusou kvůli zvukovému efektu?

Smlouvání o cenu mám vážně rád. Je to můj živel a moc si to užívám. Zapojím do toho totiž můj herecký talent. Je to snadné: Čím více se vám zdá cena vysoká, tím více svalů zapojíte. Cena 2 500 euro, kterou mi navrhli, stačila na zapojení mimických svalů a svalů na pažích, což značí plácání ruky o hlavu a znázornění tak, že cena je přemrštěná přiměřeně. Kdyby řekli částku 5 000 euro, tak na místě použiju svaly řitního svěrače a odejdu. Naštěstí jsme se dohodli na 1 500 euro za kus, což je milá sleva, zahrnující navíc novou vidlici, nové pneumatiky, výměnu z LPG na benzín a celkovou repasi motoru. Nevím, jestli je „repase“ správné slovo, ale myslím, že to znamená celkovou opravu motoru, a k tomu všemu mi tuktuk opraví tuktukář na slovo vzatý, jak bychom řekli v našich končinách. Jmenuje se Shen, a i když neumí ani zbla anglicky, sám se nabídl, že mě naučí, jak se motor opravuje, na co si dát pozor a různé další serepetičky.

Krásá! Po týdnu hledání jsem narazil, zdá se, na ty právě lidi, kteří mi sehnali tuktuk za ucházející cenu, pomůžou mi ho dát do kupy, připravit na cestu přes půl světa, a ještě mě naučí základy opravy motoru. Lepší už to být ani nemohlo, avšak musím být opatrný. Kluci se sice tváří mile, ale to můj pes taky a za tu dobu, co jsem pryč, prý už stihnul kousnout pošťáka. Dostávám z domova totiž často zprávy, co dělá můj pes, který mi už chybí. Těším se však až s tuktukem přijedu domů a nakrmím ho.

Taky potřebuji někoho, kdo bude na mé straně, kdo mi pomůže s překladem, připravit oficiální dokumenty k přepsání vozidla a na koho se můžu spolehnout. Proto jsem ještě před cestou navštívil

thajskou seznamku, nebo spíš internetový vyhledávač thajských nevěst, kde jsem poznal slečnu jménem Earl. Přes internet jsme se tedy seznámili a dohodli, že si ji jako vezmu za ženu. Když jsem ale přiletěl do Bangkoku a viděli jsme se naživo, pověděl jsem jí pravdu. Že se teda ženit nakonec nechci, ale rád bych si koupil tuktuk. A poprosil jsem ji, jestli mi s tím pomůže. Když mě viděla a celého si mě zblízka prohlédla, myslím, že byla i ráda, že ze svatby sešlo, a ještě mi ochotně pomohla s koupí vozu, s překlady dokumentů a tak dál.

Cestou se zastavuji v bance a vybírám obnos, který jsem za celý svůj život v ruce ještě nedržel. A teď jdu s těmito penězi v cizí zemi a s cizími lidmi koupit 35 let staré vozidlo, které ani nejede a má mě dovézt přes půlku světa domů. Když mě podvedou, tak peníze na další tuktuk nemám a cesta skončí dřív, než začala. V životě jsem si nekoupil auto, motorku nebo mikrovlnku, ale teď si mám koupit v Thajsku motorovou tříkolku.

Hluk ulic Bangkoku náhle utichá, vše se zpomaluje a hlavou mi probíhá jediná otázka: Můžu jim věřit? Jestli jsem někdy v mém životě zariskoval a vsadil vše na červenou, tak to je právě tahle chvíle. Svírám v ruce bankovky obepnuté jedinou gumičkou, která byla stejně napnutá jako já. Usedáme ke stolu před domem opraváře Shena, kde už parkuje tuktuk, čekající, až se pustíme do jeho opravy. Stůl tvoří dvě pneumatiky položené na sobě a dřevěná deska, na které se položily dokumenty k přepsání vozidla, doklady moje i majitele a sušenky s vodou, co donesla Shenova žena. Od pohledu milá paní středního věku s milým úsměvem na tváři, který mě ubezpečuje, že tohle přece nemůžou být lidé, kteří by se mě díky mé nevědomosti snažili okrást. Při podpisu smlouvy o převodu vozidla si Earl vedla skvěle, všechny smlouvy měla přeložené i do angličtiny, pro případné použití také v jiných zemích. Nervozita zase o něco klesla, když jsme se dohodli na zaplacení jedné půlky teď a další při dokončení všech oprav.

A je to! Podepsáno a vozidlo je moje! Na důkaz úspěšně dokončeného obchodu jsme udělali Wai, což je thajský pozdrav

spočívající v sepnutí rukou ve výši hrudi či obličjeje. Earl vložila všechny potřebné dokumenty do složky a podala mi ji do ruky se slovy: „Tak, Tomáši, tady jsou papíry k vozidlu, k opuštění země, technický a pojištění, jo a tady klíčky od vozidla. Jak mu vlastně budeš říkat? Tuktukáři mají takový zvláštní zvyk, že svoje vozidlo pojmenují, aby měli štěstí, víš?“

V tu chvíli se mlčky zadívám na polorozbitý tuktuk, stojící opodál na dřevěných špalcích bez kol a s motorem venku. Koukám dlouze a začínám si uvědomovat, že cesta, ta cesta, kterou jsem si vysnil, začíná právě teď a tady, v zapadlé uličce města Bangkok, plně šrotu z rozbitých aut, motorek a tuktuků. Tohle mě má jako převést přes půl světa? Ne! Tohle mě poveze přes půl světa! Pousměju se a v hlavě mě napadne jediné výstižné jméno: „Žihadlo! Bude se jmenovat Žihadlo. Vozidlo, které mě poveze přes půl světa domů.“

Na nic se nečeká, po podepsání se koukám, co vše je potřeba vyměnit. Musím ale vypadat, že tomu rozumím a nejsem žádný trouba. Mám dokonce mechanika, kterého můžu zaúkolovat, a proč taky ne. Prohlížím si pečlivě motor a začínám počítat: Jestli tohle vozítko fungovalo 30 let jako taxík a denně běžně najezdilo i 100 kilometrů, tak je dost možný, že má najeto celý milion. To se mi vysype už v první zatáčce!

„Poslyš, Shene,“ povídám opraváři, „chci nový motor! Komplet! Všechno ať je nové! A ať je to zítra ráno hotové! Rozumíš?“

Shen pokýval hlavou, zvedá telefon a už někomu volá. Nejspíš obvolává, kde sežene nový motor. Mám radost, že to funguje. Tomáši, neboj se je zaúkolovat a být na ně trochu ráznější. Hezky si poruč a oni to udělají. Těší mě, jak si dokážu prosadit svou, a odcházím na hostel se vyspat. Přeci jen týden obvolávání a hledání toho správného tuktuku člověka vyčerpá – a na oslavu si koupím jedno pívko.

Sbíječka Abdul znovu zazněl v pokoji a já se nemohl dočkat rána, až uvidím ten nový motor. Dnes ale Abdul vydává takový hluk, že popadám polštář a jdu si lehnout k recepčnímu na gauč. Provozní se děsně omlouvá, a aby mi vynahradil deficit spánku a rozveselil mě, dlouze mi povídá o thajském králi, který nedávno zemřel. Milovala ho celá země, lidé ho měli za poloboha. Jistě to nebylo lehké být takto uctíván, a to po celých 70 let jeho vlády. Dokonce se stal nejdéle vládnoucím panovníkem na světě. Teď je na jeho počest v zemi roční smutek. Povídá o králi s takovou láskou, až mě to ukolébává ke spánku. Bohužel vždy to vyruší ráznou ranou do stolu, do zdi, do ledničky, zkrátka kamkoliv, kde se zrovna nachází šváb.

Spánek to tedy nebyl zrovna vydatný, ale já jsem stejně nemohl usnout při pomýšlení, jak tam budeme spolu usazovat ten nový motor. Brzo ráno přicházím celý nedočkavý a z dálky už vidím Shena, jak tam stojí u tuktuku, tedy u Žihadla, a mává na mě. Už se z nás stávají přátelé, pomyslím si a přidám do kroku. Že by už měl ten nový motor? A taky že ano! Úplně krásný nový lesklý motor je usazený v tuktuku. Hadičky a všechna lanka zapojené a stihl to opravdu rychle. S takovouhle vyjedu už brzy! To je nádhera! „Thank you!“ volám radostně na Shena a plácám ho po zádech. Ten se rozpačitě usmívá. Nezapomeň, Tome, že ale musíš být pečlivý, a neboj se ho upozornit na nedostatky, protože jsem zrovna zahlédl jednu součástku, nejspíš karburátor, který je starý, nehezký, a když mi ho taky vymění, tak jenom plus pro mě. Přeci jen přes půl světa, když pojedu se všemi novými díly, bude to bezpečnější. „Prosím tě, Shene, jsi úžasný, jak jsi to rychle zvládl! Můžeš ale ještě vyměnit tuhle věc, tento karburátor? Když jsi mi dopřál nový motor, tak ať už je všechno už nové.“ Shen zakýval radostně hlavou, zřejmě je rád, že jsem s jeho prací spokojen, a tak bere stříbrný sprej a karburátor TAKY přestříká na stříbrnou barvu. Ty vole! On ten motor nevyměnil! On ho jen přestříkal! Zoufale se pousměji a sleduji Shena, jak pečlivě přestříkává i karburátor. Kdybych mu teď pověděl, že to udělal blbě a že chci celý nový motor, tak bude naštvaný, že to celé stříkal zbytečně. Raději to nechám tak. Nechci ranit jeho

city s tímto motorem, co má i těch milion kilometrů najeto, pojedu domů.

Se Shenem, neboli s tátou opravářem, jak mu přezdívám, se pracuje skvěle. Vůbec nemluví, tedy abych byl přesnější, vůbec nemluví anglicky, ale nijak nás to neomezuje. Vezme do ruky ocelový kartáč a kus plechu, začne ho vši silou škrábat a poté mi kartáč vloží do rukou, ať v tom pokračuju dál. Chtěl jsem se ale do oprav a vůbec celkové přípravy vozidla na cestu zapojit víc, a tak jsem zašel do nedalekého kontejneru vyhrabat něco, co by mohlo být potřebné. Mezi různým harampádím, hlavičkami panenek a něčím, co vypadalo jako kolo štěstí z Mountfieldu, jsem narazil na obrovskou černou plachtu. Tu jsem rozřezal na tři části a přivázal k bočním stranám Žihadla. Nebylo to ani pohledné, ani elegantní, spíš naopak. Určitě se mi všichni cestou domů vysmějí. Já to ale neřešil, bral jsem to z praktického hlediska – tyto plachty mi poslouží jako takový kryt před deštěm.

Jde nám to krásně od ruky i v tom velkém parnu, které v Bangkoku vždy v srpnu panuje. Shen se mi snaží všemi možnými gesty a mimikou vysvětlit, co k čemu slouží, a tak jsem se díky prdicím zvukům a mávání rukou zleva doprava dozvěděl, že zrovna takhle věcička slouží k něčemu asi fakt důležitému. Na důkaz pochopení jsem vždy pokýval hlavou, což značilo, že vím, co říká. Ale ve skutečnosti netuším, o čem je řeč.

Zbývá ještě vyměnit LPG nádrž za benzinovou, abych neměl potíže s tankováním paliva v Indii a hledal tak plyn, převážně na černém trhu. Což by v konečném důsledku způsobilo až měsíc zdržení, a tím pádem by jízda na plyn nebyla ani úsporná, ani jednoduchá, zkrátka pro mě nepříjemná.

Jen co se nádrž vyměnila, zbývaly pouze detaily k dokončení.

Tuktuk však už byl schopen jízdy a Shen dostal skvělý nápad, který mi následně vysvětluje vložení klíče od vozidla do rukou a namířením prstem na rušnou silnici plnou aut, rikš, nákladáků a dalších motorových i nemotorových nesmyslů. Jak do takového

provozu vjedu, dojde jistě k nehodě. Vždyť tohle jsem v životě neřídil, říkám si rozpačitě a následně nejistě usedám za řídítko.

Shen zkušeně naskakuje do zadní části Žihadla a oběma rukama křečovitě objímá konstrukci tuktuku. Řadicí páku, vyčínající mezi mýma nohama, škubu do polohy neutrálu a otáčím klíčkem v zapalování. Stroj se náhle zatřásl. Shen mi ihned dává příkazy v thajštině, kterým sice ani za mák nerozumím, snažím se však odezírat z jeho mimiky odrážející se v zaprášeném zpětném zrcátku. Úsměv bude jistě značit spokojenost a radost z mé jízdy, výkřiky a náhlé vyskočení ven naopak mou nedůvěru.

„GO!“ vykřikl rázně Shen ze zadní části vozu.

Zjišťuji, že spojka se nachází na levém pedálu, zařazuji jedničku, pomalu přidávám plyn na pravé straně řídítek a pouštím spojku. Tuktuk se rozjždí, ale tentokrát mě nikdo netlačí a nevydává zvuky motoru. Řídím zcela sám se Shenem na zadním sedadle.

Po chvíli řadím druhý rychlostní stupeň. Než se naděju a uvědomím si skutečnost, co se to vlastně děje, koukám, že jsem skočil do proudu bangkokských čtyřproudových silnic. Pořádně se zděším a zjišťuji, že doprava je zde úplně šílená; přirovnal bych ji k požití projímadla po týdenní zácpě. Těžko se orientuji, kličkuji mezi všemi těmi vozidly v husté dopravě, v níž jako naschvál jedou všichni v protisměru s rukou na klaksonu! Vracím jim to stejným troubením, ne-li větším, než si uvědomím, že jediný v protisměru jsem tady vlastně já. Shena to však nijak neznepokojuje. V klidu seskakuje za jízdy z tuktuku, jako kdybychom byli v seriálu Kobra II, máváním a hulákáním zastavuje na čtyřproudové silnici provoz, abych se v klidu mohl obrátit a vyrazit správným směrem. Znovu naskakuje zpět do Žihadla a do řízení se začíná raději více angažovat. Hlasitým výkřikem nejspíš značí zařazení vyššího rychlostního stupně. Motor se točí v hlasitých otáčkách, lidi se zděšeným výrazem v obličejích nás sledují, spojka se střídá s brzdou a plynem. Po trojce řadím čtyřku a okem odhaduji rychlost 30 km v hodině. Připadám si jako řidič Formule 1, a tudíž se i více opřu do plynu a mírně se nakloním nad řídítko. Musím však vnímat provoz okolo,

kdo mě předjíždí zprava i zleva. Je tady toho tolik, čemu se věnovat, až zapomínám na přítomnost Shena na zadních sedačkách. Semaforů jsou ještě daleko, rychlostní omezení v Bangkoku tuším není, a tak se mi vybízí zařadit pátý rychlostní stupeň, který je značen na řadicí páce mezi mýma nohama. Sešlapuji tedy spojku, motor jde do vyšších otáček, snažím se zařadit pětku. Shen cosi hlasitě zařve, aby překřičel hlasitý motor, a tím chce dát zřejmě najevo, že je čas přeřadit, ale mně se to nedaří. Rvu tam pětku větší silou, ale jde to opravdu ztěžka, přes kolečka a dře to. Pouštím tedy spojku, znovu ji sešlápnu – a zase nic. Bouchám do toho větší silou, stejně tak i Shen křičí ještě víc, až mě to děsí. Znejistím a s proviněným výrazem kouknu do zpětného zrcátka. Z jeho výrazu, výkřiků a zběsilého mávání rukou zjišťuji, že pátý rychlostní stupeň tento tuktuk vlastně vůbec nemá...

Trošku vytřepaný, plný adrenalinu a posraných trenek se vracím do hostelu. Beru si oblečení a spodní prádlo, abych je opral. Zítřka už tedy vyrážím domů sám s tuktukem. Stačí si jen maličko uvědomit, jaká cesta mě čeká, a začal bych prát další posrané trenky. Snažím se na to nemyslet. Nemůžu na to myslet! Nejen že se mi nechce prát další trenky, co mám na sobě, ale uvědoměním si závažnosti a obtížnosti celé té cesty by mi spadlo sebevědomí, takový ten naivní pohled na věc, který je mou obrovskou výhodou, a celé bych to hned raději odpískal.

Dnešní noc nespím a ani to nejde. Koukám do stropu a přemýšlím, jestli se mi tohle všechno jenom nezdá. Vždycky jsem vzhlížel k dobrodruhům, co se nebáli pouštět se do nebezpečných výprav a uměli si poradit i v těch nejtěžších podmínkách, za jakékoliv situace a měli kolikrát na mále a mohli přijít třeba i o život. Ale že bych se sám někdy do něčeho podobného pustil, to se mi ani v tom nejbáznějším snu nezdálo. Ale právě to je na životě to

krásné, co miluju. Člověk nikdy neví, kam ho osud zavede, a je příjemné se jím nechat jen tak vláčet a přijímat to, co se zrovna nabízí. Hlavně s sebou nesmím brát strach, spíš kuráž a přesvědčení, že vše zvládnou. Taky se stanu tím velkým dobrodruhem. Věřím že ano.

NA TUKTUK HOLKY JISTĚ POLETÍ

Ráno skládám oblečení do batohu a přemýšlím, kam zamířit prvně. Víím, že jedu na západ a přes které státy, ale jaká místa přesně navštívit, tak to opravdu netuším. Přijde mi to jako nesmysl mít do puntíku naplánovanou cestu. To člověk potom ví, co přesně ho čeká, a takřka nic ho vlastně nemůže překvapit. Cestování prstem po mapě není pro mě. Něco se může pokazit, cesta se může změnit a najednou je člověk ve stresu, mění plány a je z toho tak vedle, že si TU cestu ani neužije. Je prostě příjemné nechat věci jen tak plynout, případně se ptát lidí, kudy se vydat, co hezkého v jejich okolí navštívit, na co si dát pozor anebo kde se dobře ožrat. To je, myslím, ten nejlepší průvodce. A kdyby náhodou lidé poradili blbě, můžu se zlobit a zanádat jediné na ně, a nikoliv na sebe. Zkrátka je to geniální.

Před hostelem najednou slyším mně už tolik blízký zvuk motoru. To Shen dorazil i s tuktukem, aby mi ho předal i se všemi úpravami a připravený na cestu. Daroval mi navíc starou omlácenou bednu na nářadí a náhradní díly, kterou provázkem přikurtoval do zadní části vozidla. Do ní jsem si vložil všechno moje nářadí, což činí plochý šroubovák, kombinační kleště – a to je vlastně všechno. Uvnitř byla také mřížka, mnou vyrobená, která sloužila jako neotevíratelná dvířka zadní části vozu. To aby mi holky, které jistě povezu, z vozidla neutikaly. Součástí plánu celé výpravy je dovézt si ze světa aspoň jeden tuktuk a jednu nevěstu. To aby mi měl kdo prát, vařit a další takové ty věci kolem.

Nechce se mi loučit s tátou opravářem, jediným člověkem v mém životě, s nímž jsem si nikdy nic neřekl, ale přesto mi přirostl

k srdci. Učil mě řídit, zacházet s náradím, ukazoval, jak motor vypadá uvnitř a co k čemu slouží. Zkrátka dělal vše pro to, abych dorazil domů v pořádku. Z jeho očí jde vidět, že takový člověk to dělá z radosti, a to se mi na něm líbí a přesně tak to má i být. Přál bych si cestou potkávat právě takové lidi.

Ještě provázkem přikurtovat v zadní části vozu můj batoh a můžu se rozloučit se Shenem. Velké objetí a upřímný vděk. Zahledím se mu do očí a vážným hlasem povídám: „Jistě se ještě někdy uvidíme, můj drahý příteli.“

Shen neodpovídá, neboť česky nerozumí, ale hned nato se vysmrkal do kapesníku, který mi následně daroval. Nevím, jestli ho nemám vyhodit do koše, který mám poblíž, anebo je to nějaká thajská tradice, tak ho pro jistotu vkládám do krabice s náradím. Buď jsem uctil nějakou thajskou tradici, nebo mě má za blázna. Tak či tak vezu v bedně od náradí posmrkaný kapesník.

„Tak tedy vyrážím! Ahoj všem! Ahoj, pane recepční z hostelu, co mlátí večer šváby a mě to budí! Ahoj, chrápající Abdule! Ahoj, strachu! Ahoj, ruchu velkoměsta!“ Vykřikuji, mávám a pomalu vjíždím do ulic Bangkoku. V očích strach a uvědomování si reality, co že to vlastně dělám a kam až chci vůbec dojet! „Vždyť já vlastně ani nevím, kam ted!“ vyhrknul jsem náhle se smíchem.

Naštěstí je dopravní špička a ulice plné vozidel popojíždějících krokem. Vytahuji mobil a koukám do mapy, kam bych se měl asi tak vydat. Jelikož oceán a nějakou tu plážovou koupáčku jen tak cestou nepotkám, je první zastávka více než jasná! Jedu do nejbližšího plážového města Pattay, ležícího jihovýchodně od Bangkoku, z něhož se hlučnými malými uličkami pomaličku snažím vysoukat ven.

Z toho bláznivého a zběsilého provozu jsem nespív, ale snažím se být naprosto koncentrovaný. V něčem takovém jsem jakživ nejel a modlím se, aby mi mé vozidlo nechcíplo. Najednou si uvědomím fakt, že to ani případně neumím opravit. Na přemýšlení, co v takové situaci dělat, však není čas. Troubím, hulákám, snažím se zapadnout mezi místní, až se pomaličku dostávám ven z metropole na dálnici, tu však střeží mýtná brána.

Dojedu až k závoře, zvolám: „Open, open!“ Z budky hlídající závoru se vykloní pán, který vybírá mýtné.

„No! No! Tuktuk! No! No!“ Za mnou auta troubící a přede mnou pan mýtník zlobící se, ukazující směrem pryč. Ať se v protisměru vrátím na vedlejší cestu, kterou může tuktuk jet.

„Jste padlý na hlavu? Já přece nepojedu do protisměru! To je nebezpečné, už jsem to zkoušel!“

Mýtník však nechtěl nic slyšet, takže já točil tuktuk směr protisměr.

Za zvuku mého klaksonu jsem tedy vjel na vedlejší cestu. Kouknu do mapy – za 120 kilometrů mě čeká plážové město Pattay. A protože rychle přichází noc, hledám si místo na spaní poblíž vedlejší cesty, nejlépe někde na samotě, na kopci s výhledem na jezero, v němž se ráno okoupu. Takový je alespoň plán. Nikde však žádná odbočka, žádná samota, kopeček či jezero, nic takového. Jsem rád, když v jedenáct večer nacházím místo na spaní vedle smetáku fabriky na výrobu hnojiv, tedy vedle kravína. Unavený skládám ve tmě stan za pomoci vrátného, který mi svítí baterkou. Všechny věci, co s sebou vezu, nahážu do stanu, v němž je teď místa na spaní už jen tak tak. Nemůžu je přece nechat venku, co kdyby mě okradli. Raději ať je to v bezpečí u mě. Jen tak v trenkách vlezu do spacáku, a než si stačím zrekapitulovat dnešní den, víčka únavou těžknou, až nakonec podléhám spánku a usnu.

„První ráno na cestě domů!“ povím si pro sebe s úsměvem a nedočkavě rozepínám stan, abych se podíval, jestli mi Žihadlo nikdo neukradl. Ale spíše mě zajímalo, jestli se mi to pořád nezdá a tohle je skutečnost. Těším se z nového dne a ani mi nevádí budíček před šestou ráno, kdy mě probudil pot stékající z čela do očí. Nemůžu se zkrátka dočkat dalšího dne a nového dobrodružství. Jenže Žihadlu se nechce a neshoduje. Jsem z toho trošku nesvůj, ale nepanikařím. Snažím se to pultunové vozidlo roztláčit, ale nejde to, někdo musí držet říditka, řadicí páku, spojku, plyn... Chybí mi tu parťák a na podobné věci jistě bude chybět po celou dobu. Objevuji ale nějaké čudlíky pod říditky. Jeden je na přední světla, druhý

na zadní světlá, třetí nedělá nic a čtvrtý vydává tikavý zvuk. Shen vždycky před startem všechny zamáčká a teprve pak nastartoval! Taky to zkusím! „Zázrak!“ Motor hned naskočil! Mám radost! Hážu věci do tuktuku a cítím se jako nějaký super mechanik, sice nevím, k čemu ten čudlík byl, ale nejspíš se to musí vždy zamáčkout před každou jízdou.

Jen co jsem dorazil do plážového města Pattay, ubytoval jsem se v hostelu a tuktuk zaparkoval před ním. Rád bych ve městě vyhledal nějakou dámskou společnost, přece jen jsem v Thajsku už tři týdny, a tak dlouho bez ženy nejde vydržet. Nejsem přece z kamene a na tuktuk holky jistě poletí.

Zakrátko ale zjišťuji, že pózování v plavkách před tuktukem holky nevábí, ba naopak odhání. Zajisté to bude tím vozidlem, které je ještě cítit krávinem. Jdu se tedy obléct a projít se po pláži při západu slunce. Tuším, že holky mají rády tyhle věci, jako jsou západy, procházky, drsňáčtí kluci a tak, takže tam nějakou krasavici určitě najdu. A taky že jo. Jedna krásnější než druhá, jen postávají a mávají s kabelkou. Asi na někoho čekají. Stydím se tyto krásné dámy oslovit, ale ony tak stydlivé nejsou, spíš jsou tak nějak otevřenější a oslovují ony mě. Jsem tu pro ně nejspíš něco jako bůh nebo tak. Taky jsem před třemi lety zkoušel dva měsíce posilovat a určitě to jde ještě znát.

Procházím se podél pláže a na každém kroku slyším: „Hello, honey! Hello, my boy! Hello, my lover!“ Herdek, tady se mi líbí! Všechny holky jsou tady tak milé a hezké a koukají na mě. Vtom jedna dostává odvalu a přichází až ke mně. Klepou se mi má chlapácká kolena.

„Kam jdeš?“ zeptala se hlasem anděla.

„Ppppprojit se,“ sotva vykoktám a už mě chytá za ruku.

„Půjdu s tebou, chceš jít ke mně, nebo raději k tobě?“

„Já se chci projít, víš, potkat nové lidi a tak. Jak se jmenuješ? Já jsem Tomáš. Mám tuktuk, víš?“ Snažím se zapůsobit svým Žihadlem, což nejspíš pomáhá.

„Vážně, tuktuk? Tak to je skvělý! Škoda, že jsem moc unavená. Nedoprovodil bys mě domů?“

„Jo, rád.“ To jsem já! Džentlmen, který doprovodí dámu až domů a o pusu si řekne, až když bude ta správná chvíle! Možná až budeme mít druhé nebo třetí rande. Hlavně na ni nespěchej, Tomáši! Třeba je to ta nevěsta, co si povezeš domů! Už vidím i tu naši svatbu. Jojo, tahle cesta se nejspíš vyplatí. Musím zjistit, jestli umí vařit, a taky musí být pořádná a líbit se mé babičce. Dá se říct, že už spolu vlastně i chodíme, když se držíme za ruce.

Cestou k ní pozoruji, jak plno kluků, nebo spíš starších pánů až důchodců, drží za ruku podobné holky, jako je ona. K ní jedeme taxíkem, který džentlmeny platím. Cestou po schodech v bytovce, kde nejspíš bydlí, mi připadá divné, že mě tahle krásná holka táhne rychle domů. Jasně, jsem tady v Thajsku nejspíš fešák, nebo spíš polobůh, ale až takový? To jsem tedy ještě nezažil.

„Máš tu hodně klučích návštěv?“

„Jsi můj první,“ odpověděla nesměle.

„Opravdu?“ zarazil mě totiž pohled na automat s kondomy hned vedle jejích dveří.

„Ano, dnes jsem tu ještě nikoho neměla, a hlavně není sezóna. Když je ale dobrý den, tak mám i pět zákazníků za noc.“

Počkej, Tome, tohle je divný. Vždyť tě k sobě domů táhne nejspíš lehká děva. Tohle není ta nevěsta, kterou bys rád představil babičce. Záhy otvírá dveře do jejího bytu a mé domněnky se potvrdily. Pohlédnu dovnitř, do malé komůrky s matrací na zemi obalenou igelitem a povlečením v leopardím stylu, na němž leží polštář ve tvaru srdíčka s nápisem „I LOVE YOU“, nalevo od matrace stojí další automat na kondomy a stoleček. Na druhé straně pak kyblík a lopatička. Růžová barva pokoje to všechno podtrhává. Marně se však snažím dopátrat, proč tu je ten kyblík s lopatičkou, ale více mě zajímá, co bude dál. Slečna si odkládá věci do kyblíčku a lopatičkou

zabíjí šváby, které jsme vyrušili. Je mi blbě jí povědět, že nic nebude, ale na druhou stranu ji nechci připravit o kšeft. Hrozná situace! Taky nevím, jestli je to on, nebo ona, v Thajsku to člověk pozná, až když se jde na věc. Přiznám se, že žádné překvapení jí z kalhot tahat nechci.

„Poslyš, co kdybychom si jen tak povídali?“ rozpačitě se jí ptám a koukám na množství švábů, které stále lopatičkou zabíjí.

„Povídali? Myslíš, jako že ti při tom mám říkat sprostárny?“

„Ne ne, myslím jen si povídali.“

Slečna Rita, jak se později představila, dělá tuhle práci už pět let. Žije na severu Thajska a jednou za čas jezdí do Pattay, kde se slítávají turisté z celého světa za levným sexem.

„Je to tady nelegální, ale tolerováno. Dělat se mi to nechce, ale musím. Vydělám tak dost pro mou rodinu a mému příteli to nevadí. Má mě rád a ví, že tady spím s turisty jen pro peníze a ne z lásky. Navíc má radost, že máme peníze a on nemusí chodit do práce.“

Rozpačitě odcházím z jejího bytu po schodech dolů z bytovky. V hlavě se mi motá plno myšlenek, zda to má tahle pěkná a milá dívka zapotřebí, ale nejspíš ano. Ale kdo jsem, abych ji mohl soudit? Neznám ji, nevím, jak a kým je vychovaná a k čemu vedená. Svět je zkrátka rozmanitý a žijí v něm různí lidé, kteří mají různé chutě, různé touhy a přání. Každý jsme originál, a to je přece na světě hezké.

A LOJ!

Cestou z Pattay se vydávám na sever přes vnitrozemí. Mám namířeno do města Chiang Mai, druhé největší metropole v Thajsku, města digitálních nomádů a batůžkářů. Čeká mě zdotat 1 600 kilometrů a za dva týdny bych tam mohl být. Snažím se za den ujet aspoň 100 kilometrů. Dávám časté pauzy, fotím, natáčím, píšu si deník. Není vlastně kam pospíchat. Všechno jde, tak jak má.

Za jízdy pozoruji západ slunce, který pozlacuje zelené kopce. V popředí jsou rýžoviště plné vody a uprostřed polí malé chajdičky,